

La criança es fa cançó, per Mireia Vives

La cantant explica les seves vivències com a mare primerenca

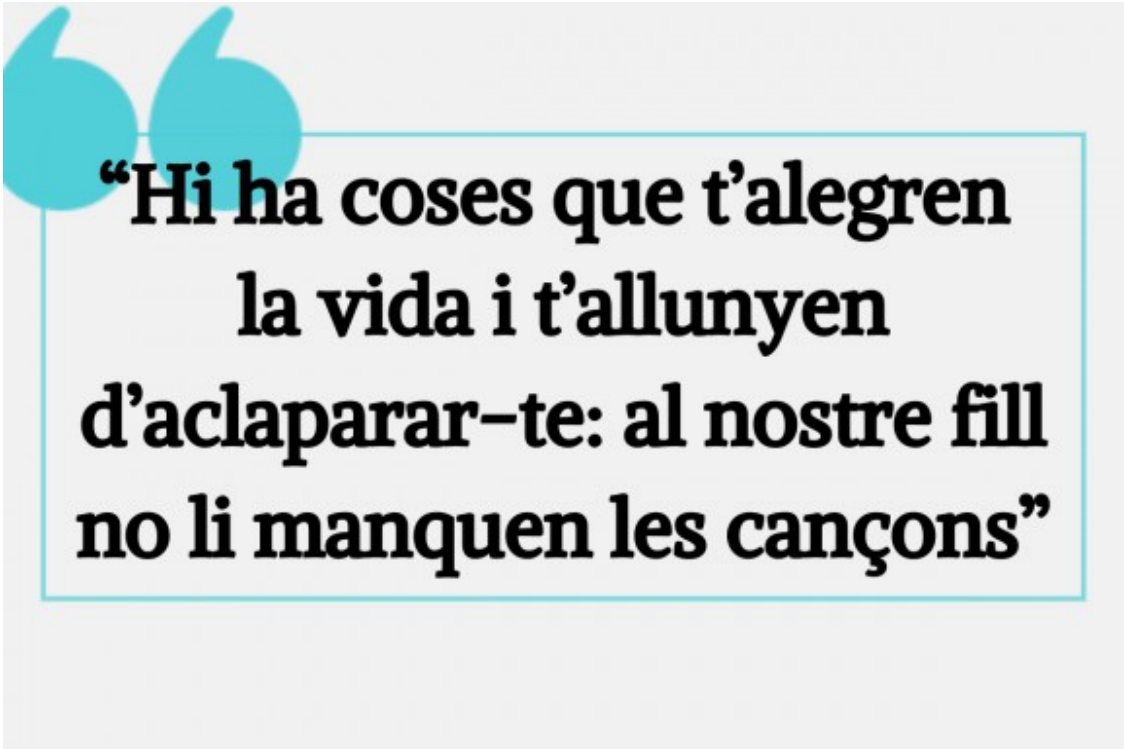

Mireia Vives | Juan Miguel Morales

Aprofite que el xiquet dorm en braços de ma mare (beneïda tribu) per a seure davant l'ordinador i escriure aquest article. Fa quaranta dies que soc mare. Quaranta dies des del dia més important, increïble i bèstia de les nostres vides. De sobte la paraula AMOR es torna majúscula. Ara bé, aquest sentiment desbordant ve de la mà de la pujada de llet, de pits sempre a l'aire (a disposar), de biberons somnolents i d'un pare bressolant pel corredor com *The Walking Dead*, de bolquers cagats, de plors... I de dormir ni en parlem. La primera quarantena l'he passada veient com em creïxia la panxa, confinada a casa, com totes i tots vosaltres. La segona (el 'famós' puerperi!) cuidant d'una criatura que tot ho omple i ho canvia, com diria l'ínclita **Mercedes Sosa**: '*Cambia, todo cambia*' (a més dels bolquers!). Precisament els canvis són els que posen el fre a aquest tipus de decisions. Ser mare o pare no és un propòsit anodí, i quan et passes la vida a la carretera i lluny dels teus, menys.

Els primers dies són emocionants. Tornen les papallones d'aquell amor més pur. Te'l mires i no te l'acabes. Els ditets, el nas, els ulls? Tot és irreprovable. I ja, si la segona nit no plora, tens una perla de fill: les mares i els pares ja sabeu de què parlar. Però ni tot és tan perfecte ni tot és tan bonic. Com diria l'estimat amic i poeta David Caño: '*L'amor és un contenidor en flames*'. Tornes a casa amb una personeta entre els braços, una criatura a la qual acabes de conèixer i que de sobte et posa al davant el dol per la pèrdua d'una vida que no tornarà a ser la mateixa. Les habitacions s'han engalanat en honor al nouvingut. L'estudi on escrivia aquests articles ara és

l'habitació d'un bressol, una calaixera plena de roba minúscula, un balancí i un bebè que encara no hi dorm. Les rutines es tornen les millors aliades, gràcies a l'univers. Ajuden a ordenar unes jornades que ara es fan eternes.

**“Hi ha coses que t’alegren
la vida i t’allunyen
d’aclaparar-te: al nostre fill
no li manquen les cançons”**

No obstant això, hi ha coses que t’alegren la vida i t’allunyen de l’aclaparament: al nostre fill no li manquen les cançons. Ens hem sorprès taral·lejant el "Bolero" de **Maurice Ravel** (meravella del 1928) o el "Chim Chim Cher-ee" de *Mary Poppins* mentre ballem creient-nos **Julie Andrews i Dick Van Dyke** (ja ens agradaria!). A primera hora tenim cita amb **Judit Neddermann**. Comencem suau amb la preciosa "Luna". Per seguir amb "Despedida (Oda a Coetus)", amb la qual ens acabem de despertar (quina meravella **Coetus**!). Amb "Eso que tu me das" recordem **Pau Donés (Jarabe de Palo)** i acabem el dia amb "Nina de Miraguano", poema de David Sarsaneda de la mà de **Pau Riba**, musicat pels **Ovidi4**.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=3sCM3ojpSy0>

La criança es fa cançó. I això bé que ho saben **Gemma Humet** o **Lu Rois**, que són mares i que han reprès els escenaris amb totes les forces. **Rois** fa una volta al sol de la criança amb el seu disc *Microcosmos* (Bankrobber, 2020) amb cançons com "L'univers als teus ulls", on l'hivern s'omple de flors. Per la seva banda, **Humet**, amb qui he conversat sobre la maternitat des de l'amistat, ho fa amb *Màtria* (Satélite K, 2020), el seu últim treball, i això és com parir. He pensat molt en elles dues per fer-me mare, amb la il·lusió de pujar als escenaris de nou amb la mateixa dignitat. Que la maternitat és cançó, no n'hi ha cap dubte.